

Konsertti

Kuopion musiikkikeskuksen kamarimusiikkisalissa 13.2.2007 klo 17

Oulun ammattikorkeakoulun konserttisalissa 1.2.2007 klo 19

Helsingin konservatorion konserttisalissa 13.2.2007 klo 17

Juho Laitinen, sello
Seppo Kantonen, piano

Ohjelma:

John Cage:	Sonata for two voices (1933)
John Cage:	Piano Concert/Solo for violoncello (1957-8)
Morton Feldman:	Osa teoksesta Last pieces (1959)
Christian Wolff:	Cello suite variation (2000)
Earle Brown:	Special events (1999)
Christian Wolff:	Edges (1968)
Morton Feldman:	Durations 2 (1960)

Niin kutsuttu New Yorkin koulukunta syntyi **John Cagen** (1912-1992) ympärille. Cage oli säveltäjä, esseisti ja kuvataiteilija. Hänen kenties tärkeimmät vaikuttajansa olivat hänen isänsä, joka oli keksijä, Arnold Schönberg, jonka johdolla hän opiskeli sävellystä Kaliforniassa sekä D.T. Suzuki, joka opetti hänelle zen-buddhismia. Näistä lähtökohdista syntyi koko esittävän taiteen mullistanutta musiikkia, aforismeja ja konsepteja.

Ryhmä syntyi, kun Cage kohtasi **Morton Feldmanin** (1926-1987) Carnegie Hall:n aulassa. Salissa oli juuri esitetty Anton Webernin Sinfonia Op.21. Molemmat säveltäjät olivat teoksen kauneudesta niin innoissaan, että oli vedettävä henkeä - ja jaettava kokemus. Eurooppalaisen avantgarden prinssi Karlheinz Stockhausen kysyi kerran Feldmanin sävellysten salaisuutta. Tämä vastasi: ”Salaisuutta ei ole, mutta mielipiteeni on se, että sävelet ovat kuin ihmisiä. Jos tuupit niitä, ne tuuppivat sinua takaisin. Ehkäpä salaisuuteni on se, että ääniä ei saa tuuppia.” Stockhausen kysyi: ”Eikö edes pikkuisen?”

Christian Wolffin (1934-) lempinimi porukassa oli ”Orfeus lenkkitosuissa”. Hänen isänsä omisti kirjapainon, ja 50-luvun alussa teini-ikäisellä Wolffilla oli tapana tuoda kiitokseksi sävellystunneista Cagelle jokin kirja. Kerran tämä palkkio oli *I Ching* eli Muutosten kirja, kiinalainen tuhansia vuosia vanha järjestelmä, jolla sattumanvaraisista tapahtumista voidaan löytää järjestystä. Cage käytti *I Chingia* lähes kaikissa teoksissaan tämän jälkeen.

Viimeisenä joukkoon liittyi **Earle Brown** (1926-2002), jonka innovaatioihin kuuluu musiikilliset ”mobilet” eli soivat vastineet Alexander Calderin liikkeessä olevista veistoksista. Brown myös käytti ensimmäisenä täysin graafista nuotinnusta teoksessaan *December 1952*, joka koostuu eri paksuisista pysty- ja vaakasuorista viivoista.